Cluj, Duminecă 5 Februarie 1928. 2 Lei exemplarul Cenzurat: O. SIMU. Anul III. Nr 1

CHEMAREA

TINERIMEI ROMÂNE

ABONAMENTUL:
Pe un an . . . . . Lei 360·—
Pe un jumătate an . . . . . Lei 180·—
Pe 3 luni . . . . . Lei 100·—

REDACŢIA:
Cluj, Strada Regina Maria No. 11. — Telefon 13—31.
ADMINISTRAŢIA:
Cluj, Strada Regina Maria No. 19. — Telefon 10—26.
Corespondenţa administraţiei: Căsuţa poştală No. 76.

ANUNŢURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC LA ADMINISTRAŢIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 11.

Cu Dumnezeu înainte

Guverne impuse fără voinţa poporului, izvorâte din combinaţii obscure de culise, s'au icuit de opt ani de zile în inima neamului nostru pentru a se aşeza deacurmezişul progresului şi desvoltării spre mai bine.

Elanul marei Uniri naţionale, dorul acumulat de veacuri pentru o viaţă proprie românească cu infinite posibilităţi de realizări, s'a distrus prin acţiunile lor, ca o grandioasă statue a Victoriei, pângărită de mâni păgâne.

Dar granitul rezistă! Banditul de drum, cu unelte meşteşugite va putea să-şi scobească o vizuină temporară, dar vai de şăşăluitul vizuinei când muntele'şi cutremură crestele şi adâncimile.

Zarurile sunt aruncate Lupta între guvern şi naţiune este deschisă.

De o parte un neam întreg, pretinde impetuos dreptul la viaţă după a sa voinţă; de alta guvernul sprijinit pe cohortele plătite din birul sudorii noastre, ticlueşte puncte de reazăm pentru existenţa sa proprie. Viaţa însă, ca cel mai mic vântuleţ răstoarnă orice sprijin când acela nu e fixat în glia pământului.

Campania de răsturnare, pornită de partidul naţional-ţărănesc, nu mai e luptă între partide. Un neam întreg se înşiruie în rândurile noastre, contra forţelor occulte şi urmează a se decide: Va putea oare acest popor să-şi impună voinţa sa, sau merită a fi îngenunchiat. O altă cale nu există: sau învingere totală şi domnia legii, sau înfrângere şi domnia bunului plăc. Am so sit la punctul culminant al politicei interne, de unde ne priveşte istoria viitorului: actuala generaţie e răspunzătoare de grandoarea sau decadenţa ce va să vie.

Factorii constituţionali — nerăspunzători în faţa semenilor, ci numai în aceea a istoriei — n'au avut încă destule motive pentru a se decide să asculte de glasul poporului sau al oprimatorilor lui. — Valul ce-l ţeasă înaintea ochilor lor hămesiţii puterii, reduce toate mizeriile la proporţii microscopice.

Că parlamentul e o minciună, constituită prin fraudă, ei n-o ştiu?

Că alegerile sunt batjocura votului universal, dat cu amândouă mânile în momente de strâmtoare şi răpit în timp de pace, cei chemaţi n-o ştiu?

Că mizeria s'a înstăpânit în casa oricărui care numai prin munca sa vrea să trăească, cei chemaţi n-o simt?

Că aparatul administrativ şi poliţienesc nu mai e organism de stat, ci sprijin de partide, şterse din conştiinţa opiniei publice, deasemeni nu e motiv suficient?

Că suntem singurul stat nerefăcut în finanţe în urma războiului e o nimica toată pentru capacitatea competenţei vintiliste?

Că după un deceniu de unire desagregarea sufletească e pe ultimul povârniş, nu se observă?

In faţa acestei situaţii, datoria de buni patrioţi, cu încredere în viitorul ţării, ne impune să dăm ultima probă pentru descoperirea adevărului. O naţiune nu poate trăi prin minciună, iar adevărul nostru va trebui să-l impunem cu ultimele mijloace ale unui neam dus la disperare de guvernări impuse.

Lupta va fi grea, dar dreptatea e de partea noastră. Cine se împotriveşte nouă, e duşmanul nostru şi duşmanul ţării. Iar în faţa duşmanului ori cine ar fi el, şi oricum s'ar numi, fiecare român conştient nu merge decât înainte pentru a învinge.

P. A.

Rezistenţa morală

Imensa popularitate de care se bucură partidul naţ.-ţăr. se bazează în primul rând pe valoarea etică superioară şi necurilor de ponegrire, conducătorii fireşti ai poporului românesc au rezistat eroic pe tranşeele cetăţii idealuli. In luptele tempestive, pe cari regimurile ticăloase le-au deslănţuit cu o rară meschinărie împotriva acestor oameni, însufleţiţi de cel mai curat patriotism, în aceste războae de exterminare dânşii au rămas neclintiţi la posturile lor de comandanţi vajnici, îmbărbătând neincetat masele luptătoare şi răspândind acea influenţă miraculoasă, care s'a identificat mai târziu cu rezistenţa morală a sufletelor rămase nealtărate de acţiunea devastatoare a politicianismului bizantin.

Rezistenţa morală a fost adevăratul obstacol în calea expansiunei liberale şi averescane. Ori trăgătorii de sfori ai corupţiei profesioniste au scăpat din vedere tocmai acest obstacol.

Atât partidul liberal cât şi cel decedat averescan, în ofensivele lor de organizare a corupţiei au adunat pleava societăţii, pe toţi indivizii predispuşi pentru vicii şi devastare morală, crezând că printr'o intensivă cultură de microbi de corupţie vor putea înfrânge elanul idealist al celui mai formidabil partid politic care a existat vreodată în această ţară, partidul naţional ţărănesc.

Adevărul este că acţiunea adversarilor nostri a eşuat complect, întărind şi mai mult rezistenţa morală a intelectualilor şi a masselor populare. Un efect salubru totuşi a avut ofensiva de devastare a conştiinţelor: triajul moral. Selecţionarea atât de utilă, s'a făcut cu desăvârşire: naţiunea a debordat infecţiunea morală.

Influenţa pe care o exercită necontenit şi tot mai puternic idealismul curat al d-lui Maniu asupra trupelor luptătoare, e de natură pur intelectuală şi de valoare etică. Dl. Maniu ne-a fost simbolul rezistenţei morale, pilda clasică a abnegaţiunei şi farul călăuzitor în lupta formidabilă ce se dă pentru legalitate şi democraţie naţională, adânc infiltrate în sufletele noastre şi realmente necesare, reclamate de întreaga naţiune.

Norocul acestei naţiuni este, că a avut în momentele critice, prin care a trecut şi trece actualmente, bărbaţi înţelepţi şi integrii, că forţele ei vitale şi morale n'au putut fi distruse de groparii consolidării noastre naţionale. Aceste resorturi de rezistenţă s'au nale. Aceste resorturi de rezistenţă s'au opus totdeauna cu succes operei de dezagregare morală, pe cari au încercat-o adversarii şi trădătorii partidului naţional. Cea mai strălucită dovadă a reacţiunei morale a fost mişcarea chemăristă.

Idealul nostru este tocmai organizarea rezistenţei morale, lupta contra corupţiei şi pentru întronarea legalităţii. Iar în această luptă ne vom servi de arme intelectuale şi politice, considerând că participarea la viaţa politică este prima datorie a oricărui cetăţean investit cu drepturi politice.

I. Gruia.

Studentul

Intre baionete şi soldaţi vânjoşi silueta studentului, aceasta victimă a inconştienţelor tuturor guvernelor, traversează curtea închisorii. Pe faţa lui suferindă şi brăzdată de cutele dureroase a grevei de foame să reflecteazâ necunoştiinţa şi nesiguranţa viitorului.

Din ochii lui în cari arde o flacără dăcoasă, cu asperitatea-i ţărănească, se citesc chinurile şi suferinţele desamăgirilor brutale.

Plecat la congresul recent, unde îl mâna solidaritatea studenţească, nevoile şi miseriile traiului studenţesc şi porunca Uniunii, savurând în întregime majestatea impunătoare a forţei colective a studenţimei, e'a trezit arestat şi aruncat în celula umedă a închisorii.

Sub povara dosarelor apocrife, ticluite la ordine ministeriale deodată se scoate încadrat în penalitatea vre-unui articol de lege şi calificat conform dorinţelor venite de sus, pentru a se salva prestigiul ţării.

Acest student în sufletul căruia vâjâie încă vuetul cadrilor virgini şi ritmul neprofanat al izvoarelor cristaline, acest student, care în babilonia oraşelor a adus o bucată de stofă de om sănătos, — azi stă în faţa desamăgirilor crunte, stă în faţa ruinei sufletului său.

Comisarii regali, în faţa cărora din filele dosarelor în mod convingător se ridică ca o fantomă icoana nevinovăţiei, prin birourile scunde ale Consiliilor de Război pun concluziile, cari vor salva interesele statului în străinătate, iar în inima studentului vor distruge şi ultima licărire de nădejde,

Acesta e studentul nevinovat.

In baruri şi în crâşme apar figuri cari poartă toate insigniile studenţeşti stabilite pe facultăţi. Povesteşte cu vervă ispăşirile făcute cu ocazia congresului. In aureola reflexului de eroism dă curs liber fanteziei extaziate. — Parodează cu prezenţa la toate procesele în cari se judecă confraţii săi nevinovaţi, cari niciodată n'au avut gânduri sacrilege. In saloanele de dans prin povestea eroismului lor încearcă să elupte priviri măgulitoare din ochii adoraţi.

Aceste le face studentul vinovat, pe când tovarăşii lor fără vre-o vină sunt judecaţi pentru „salvarea ţării".

Guvernl moralizează viaţa socială când are nevoie de diversiuni să-şi mai lungească viaţa pentru fericirea neamului, scoate prin aceşti studenţi, agenţi ai lor, întreaga studenţime pe străzi şi autorităţile, cari de altfel la alegeri şi la adunările opoziţiei sunt atât de vigilente şi expedistive, cad într'o anestezie ciudată.

Nici unul dintre studenţi n'a avut curajul să spună în faţa justiţiei şi a lumii: Eu sunt vinovatul! Şi să-şi motivese vina ce i-se impută prin convingerea sa.

Astfel guvernul liberal a nimicit noţiunea istorică a studentului român.

Studenţimea română are ocazia să-şi apere cinstea şi onoarea.

DR. EMIL POP.

© BCUCluj

Problema capitalului străin

Impasul fatal al oligarhiei liberale

Un om de ştiinţă, în afară de partidele noastre politice, ne-a înfăţişat cu obiectivitate un trist tablou despre situaţia economici noastre naţionale, cuprinsă de o cumplită boală, care ameninţă să distrugă întregul nostru organism. O clică — oligarhia financiară liberală — aservind statul sub toate formele intereselor sale de partid, a dus o gospodărie de stat şi particulară atât de detestabilă, încât a compromis cu totul puterea economică a statului, a comis adevărate crime, ceeace a dus nu numai la pierderea creditului material ci şi a celui moral. Din această cauză, *întreaga noastră producţie naţională este cuprinsă de o adevărată paralizie generală progresivă.*

In ce mod putem asana starea noastră economică şi a ne recâştiga forţele paralizate?

Ţara posedă două mari izvoare de bogăţie permanente: bogăţia naturei ţării şi puterea de muncă a poporului. Punerea în valoare a acestor două izvoare de avuţie însă nu se poate face decât printr'o raţională organizare a producţiei. *Producţia cere însă, pe lângă natură şi muncă, şi un al treilea factor, care este capitalul.*

Pentru a pune în valoare toate bogăţiile naturale, economiile noastre acumulate sunt cu mult prea mici, nici a mia parte din capitalul necesar. Suntem dar avizaţi la capitalul străin. Fără de capital străin, bogăţiile noastre naturale vor zăcea în pământ şi vor sta fără nici un folos pentru economia noastră naţională şi pentru salvarea crizei în care ne găsim. Ele vor rămânea ca pământul uscat, căruia îi lipseşte ploaia binecuvântată, fără de care nu va da roadele aşteptate. *Capitalul străin este singurul care poate să ne dea cheia utilizării bogăţiilor noastre.* Şi aci începe — nu pentru prima oară — sarcina şi rolul influinţei apusene în progresul istoric al României.

Capitalul străin însă aduce cu sine toate primejdiile — pentru oligarhie — unei desvoltări libere economice. Acest capital nu vine decât dacă găseşte o bună rentabilitate, siguranţă şi stabilitate, *El nu tolerează câtuşe, nici un regim artificial cu favoruri, ci vrea să se desvolte liber*, astfel cum îi indică condiţiunile naturale şi economice ale ţării şi situaţia generală mondială. Rolul statului nu poate fi decât de: încurajator, stimulator, după ce — bine înţeles — îşi garantează interesele sale superioare, mai cu seamă pentru asigurarea apărării naţionale.

Dar oligarhia liberală nu poate admite formarea unei vieţi economice libere, fără controlul şi conducerea ei. Ea *vrea să înghită şi să pună stăpânire pe întreaga economie naţională.* De cu vreme ea a ştiut să-şi asigure, prin legiferarea unei constituţii corespunzătoare intereselor sale, stăpânirea politică şi toate bogăţiile de subsol şi toate apele utilizabile din punct de vedere economic, ca trecut în patrimoniul ei. Importanţa naţionalizării subsolului nu poate fi înţeleasă pe deplin, dacă nu o considerăm drept măsură de precauţie luată în vederea asigurării depline a regimului oligarhic în interior şi a apărării lui de invazia străină.

De altă parte, perspectiva dezastrului economic ce ne ameninţă în însăşi fiinţa noastră naţională, în cazul menţinerii politicei oligarhice de până acum, îndeamnă oligarhia să se gândească la soluţiuni paliative. A lansat deci formula cunoscută că capitalul străin va putea participa la valorizarea bogăţiilor naturale în proporţia de 40%, de vreme ce restul de 60 procente din capital va fi capital românesc, vrea oligarhie. Ar fi designul foarte frumos, dacă am fi în stare de a realiza aşa ceva. Dar într'o astfel de fericită stare n'au ajuns încă multe ţări bogate din occident. Comercializarea săracăcioasă a câtorva întreprinderi ale statului cu ajutorul capitalului particular, ne arată cât de mult ne lipseşte capitalul. Aşa zisa „naţionalizare" a dat cu desăvârşire faliment. Este evident că problema capitalului străin se pune pentru întreaga economie naţională.

Imprejurările se dovedesc deci mai tari decât voinţa de acaparare şi conservare a oligarhiei financiare. România a ajuns la o răspântie decisivă: criză economică nu se mai poate menţine, fără ca ea să degenereze în dezastru complet.. Necesitatea importului de capital este inevitabilă, de altă parte interesul oligarhiei e de a nu scăpa din mână puterea economică şi politică cuvenită. Dar capitalul străin nu înţelege să intre în România în condiţiuni restrictive şi să fie stăpânit, ba poate gătuit şi el de oligarhie. *Astfel oligarhia a fost adusă de vremea nemiloasă într'un impas fatal.*

Falsul naţionalism economic al oligarhiei liberale, notorie în toată lumea, nu poate să atragă capitalul străin. România oligarhică este privită cu antipatie şi neîncredere de marea finanţă străină. Acest capital străin se poate angaja liber în alte ţări şi nu are trebuinţă momentană de cucerirea pieţei României, ca odinioară, în vremea Unirei Principatelor.

O prelungire a stăpânirei oligarhice este cu neputinţă şi din motivul că efectele dezastruoase ale politicei de naţionalizare exagerată se simt de toată lumea şi produce o reacţiune puternică. *Oligarhia liberală azi se găseşte înconjurată de duşmănia tuturor claselor producătoare ce există în România.* Acum e momentul aportun pentru a da lovitura de graţie regimului urît şi a deschătuşa toate clasele şi toate forţele economice ce se împiedecă de el. *O ţară întreagă se încordează şi aşteaptă să cadă lanţurile oligarhiei.*

Dr. Sabin Mureşan.

Inţara românească e un om prea mult

In „Cuvântul" din 4 Februarie a. c. ediţia de provincie dl. Nae Ionescu analizând situaţia politică şi aberaţiile regimului liberal, face o serie de observaţiuni judicioase, cari, dat fiind pătrunderea adâncă şi spiritul de critică ascuţit, precum şi clarvizionea autorului, merită să fie relevate.

Concluziile dlui Nae Ionescu închid un straniu şi dureros adevăr, ce proectează pe orizontul vieţii noastre naţionale întâmplări extraordinare.

Cităm din „Ultima aberaţie": „Defăimarea ţării" este ultimul berbece de atac împotriva naţional-ţărăniştilor. Dar dacă această absurdă poveste prinde, e pentrucă *cei cari o cred au interesul să o creadă.*

E de îndatorirea celor cari nu au nici un interes personal de apărat şi cari, prin urmare, nu au pierdut simţul realităţilor, să atragă atenţiunea asupra gravităţii situaţiei şi să spună răspicat că *se joacă un joc primejdios. In care nu mai e vorbă de situaţii, ci de capete.* E natural ca oameni a căror viaţă nu s'a ritmat după cursul vremii, ci numai după voinţa lor personală, să nu înţeleagă ce s'a schimbat în ţara asta în curs de un an. Dar nu e natural că aceiaşi oameni, cărora nu li se poate contesta un înalt simţ etic, să nu înţeleagă necesitatea elementară pentru *sufletul* acestei ţări de a se chema la conducerea trebilor publice oameni cari s'ar putea selecţiona şi după alte criterii decât cele ale comploturilor de anticameră, — sau şi mai rău.

Pe naţional-ţărănişti îi indică pentru guvernul de mâine, ţara. Adică singurul factor în drept să o facă, de când Dumnezeu nu ne-a mai învredniciţ de un rege. Cine se ridică în potriva ţării? Cine se poate ridica? Pe vremea când aveam un rege, ne supuneam. Ne supuneam chiar greşelilor lui; pentru că aceea ce ni se păreă nouă greşală, s'ar fi putut să nu fie: regalitatea e o funcţiune mistică, şi degetul lui Dumnezeu nu lipseşte nici odată din gesturile regale.

Astăzi regele nu mai funcţionează. Regenţa îndeplineşte anumite însărcinări, în calităţi pur omeneşti, iar singurul ei îndreptar e legea. Care în specie se acoperă cu însăşi voinţa clar exprimată a ţării. In nici un fel nu se poate întreprinde deci nimic împotriva indicaţiilor precise ale acestei ţări.

Că se încearcă totuş a se face, că în anumite cercuri oameni lipsiţi de responsabilitate şi întunecaţi la minte îşi freacă mâinile ca în faţa unei situaţii „aranjate"; este pur şi simplu o aberaţie. Ţara nu se poate lansa în asemenea aventură. Iar dacă se va întâmpla totuş, însemnează că *în ţara românească e un om prea mult.* Cine e, îl ştim.

Şi îl socotim avertizat."

Dar cine nu-l cunoaşte pe acest om vizat şi avertizat, cine nu-i cunoaşte apucă turile bizantine şi laşitatea de manechin ridicol, cine nu-i cunoaşte insuficienţa şi meschinăriile ce îţi loc inteligenţei, cine nu-i cunoaşte mârşăviile şi abilităţile de maestru al diversiunilor.

Toată lumea crede şi ştie că-i de prisos acest individ!

Curaj!

In sfârşit! După câteva procese, ordonate pentru a găsi ţapi ispăşitori, conducătorii de azi ai cercurilor studenţeşti au găsit curajul să descopere pe autorii morali ai regretabilelor excese.

Târziu dar totuşi! Eram deja pe punctul de a ne pierde toată stima şi toată încrederea în tinerii cari tolerează ca mii de studenţi să fie o minge de football între picioarele mocirlite ale unor politicieni venali, credeam deja, că tinerii universitari au fost prinşi de o laşitate de vobagi, tolerând ca prietenii lor să fie închişi pentru fapte sugerate de alţii.

Curaj! Dacă vreţi să recâştigaţi încrederea ţării şi a streinătăţii, aveţi curajul cavaleresc să arătaţi cari s'au sfătuit greşit, aveţi datorinţa morală să scăpaţi prin asta fraţii nevinovaţi.

Să fie oare studenţimea românească de azi lipsită de calităţile superioare, care de veacuri au distins tineretul daco-român? Curajul acţiunei recere curajul răspunderei. A stabili răspunderile, recere uneori curaj fizic, dar totdeauna curaj moral. Generalul Averescu nu a avut curajul de general, pentru a pune la punct răspunderile pentru nepregătirea războiului trimbiţate cu reclame de circ. Vrea tinerimea universitară să sfârşească văzând ei ca donquichottetismul caraghios al politicaştrilor Patt şi Palachon?

Curaj, prietenilor! Stabiliţi răspunderea!

DELA DORNA.

Serviciul nostru de propagandă

Reputaţia de care se bucură, sau mai corect, de care suferă România, se datoreşte în bună parte serviciului defectuos de propagandă în străinătate, serviciu, care în bugetul statului figurează cu sume considerabile, dar care în realitate e inexistent.

Propaganda românească de peste hotare este lipsită înainte de toate de sistem, apoi de oameni şi în sfârşit de mijloace proprii pentru realizarea unui atât de complicat complex de probleme. Iată trei chestiuni ce merită a fi analizate.

Lipsă de sistem rezultă din faptul că până în prezent nu s'a putut încă înlăptui o ofensivă reală de propagandă. Totul se reduce la dibuire. Din când în când participăm la expoziţii, dar numai arareori cu succes, căci contribuţia noastră nu este organizată. Cercurile conducătoare par a nu-şi fi dat seamă încă despre necesitatea unei strânse colaborări, bazată pe o concepţie unitară. Străinătatea, căreia îi îngreunăm prin şicane vamale şi de viză, să ne cunoască la noi acasă, ne judecă după ceeace îi prezentăm noi. Ori câteva covoare, ţesături şi brânzeturi sintetizează ele oare întreagă România-Mare?

Lipsa de sistem, de organizare s'ar putea însă masca dacă oameni, cari ne reprezintă în faţa lumii occidentale şi transoceanice ar fi de o integritate morală ireproşabilă şi n'ar degrada misiunea încredinţată lor la o sinecură inanis umbra et sine honore nomen. Figuri ridicole, marionete irresponsabile stârnesc haz şi râsete la cire, dar nu în arena vieţii internaţionale, unde spectatorii le răsplătesc caraghioslâcurile cel mult cu un zâmbet malijios.

Lipsind sistemul şi oamenii capabili, este fatal ca mijloacele de propagandă să fie la rândul lor mizerabile. Mă gândesc la acele broşuri faimoase, tipărite pe hârtie de ziar, cari conţin probe alese la întâmplare din literatura română, câteva date statistice relativ la viaţa economică şi vederi din România pitorească. Ei bine, nu aşa se face propagandă pentru o ţară şi un popor. Broşurile în stil de enciclopedie se obişnuiec pentru băi, staţiuni climaterice, dar nu spre a ne face cunoscuţi dincolo de frontiere. Domnii propagandişti să mai slăbească deci omenirea cu dubioasele lor produse, mai prost cotate decât leul la Zürich.

Consolidarea internă, stabilizarea, cu un cuvânt revenirea la normal este în funcţiune de străinătate. Suntem acuzaţi de xenofobie; nu-i adevărat. Este numai o neglijenţă, o indolenţă culpabilă. Tradiţionala superficialitate, ce caracterizează viaţa publică la noi, şi care face să fim priviţi cu mai puţină încredere decât merităm.

Dacă ne resemnăm a juca şi în viitor un rol pasiv în viaţa internaţională, n'avem decât să continuăm; calea este bătătorită. Dacă vrem să inaugurăm însă o nouă eră pentru România-Mare, — afară dela legaţii cu anemicii intelectuale, popeşti şi ioneşti, cari miros a 77 de parfumuri combinate!

Căci se impune o reformă radicală.

Aurel Păcurariu

© BCUCluj

Ostracizarea valorilor

Trăim vremuri de bogată criză politică şi morală.

Hibriditatea unui regim, susţinut doar de interesele sperţare ale *copărtaşilor*, a *interversit endemic* fiziologia vieţii noastre naţionale.

Lipsit de ideologie politică, absent de legitimaţia necesară unei legale existenţe — regimul de azi, de 70 de ani, acelaş în utilizarea mijloacelor bizantine prin cari a căutat să şi ridice o platformă politică — n'a cruţat nimic ceeace părea că reprezintă o sfidare în faţa atotputerniciei brătieniste şi debandada morală de azi ce bântuie întreaga funcţionare a statului român, nu este decât una din urgisitele *roade* răsărite în urma politicianismului fanariot transplantat pe malurile Dâmboviţei.

Un popor tânăr şi viguros ca al nostru, un popor cu 18 milioane suflete în cari clocote altoită pe substratul vitejiei dace sănătatea înţelepciunii romane, însângeră azi sub inconştienţa unei clientele parazitare şi păleşte îngrozit de perspectiva zilei de mâine.

Profanat zilnic în ce are mai sfânt, românul conştient de ruina ce-ameninţă viitorul ţării în urma dăinuirii la infinit o unui sistem plămădit din mediocritate şi speri — se întreabă cu o legitimă revoltă: Dacă n'are poporul românesc oameni mai destoinici şi cinstiţi, decât stârpiturile cerebrale şi tancrezii partidului liberal?!

— Şi'n faţa nedumeririi unei naţii apare rânjetul diavolesc al lui Porcu, ma ele regisor al scenei noastre politice, i-se perindează în rolurile de căpetenie toţi ghiţeştii, popeştii ori constantineştii dar vor rămânea exilaţi necunoscuţi: Iancu Flondor, Valer Branisce, Vasile Stroiescu ori Nicolae Iorga.

Marele partid al mediocrităţii naţionale, nu se simte bine dacă în cadrele sale se mişcă hotărît o inteligenţă sclipitoare, ba mai mult, toată *politica sa culturală* trâmbiţată de atâtea ori de ministrul cărămizii se reduce la exilarea oricărei personalităţi de suprafaţă din areopagul politicei româneşti.

In ţara în care M. Dragomirescu este supremul judecător al standardizării literare, Vintilă Brătianu este decernătorul certificatelor de valoare *politică*.

Eşti dusmanul partidului liberal, crezi că ţara poate ajunge la prosperarea dorită *altfel* decât crede d. Vintilă Brătianu, poţi fi atunci omul cel mai providenţial al epocei, cel mai îndrituit chemat la cârmuirea ţării acesteia, vei fi totuşi declarat lipsit de calităţile inerente unui bărbat de stat (de stil vintilist) iar intrigăria mârşavă a politicii de culise te va arunca în umbră şi te va exila departe de destinaţia ce ţia hărăzit Dumnezeu.

— Marele Valeriu Branisce, tovarăşul îndelungat al temniţelor ungureşti, eroul ne'nfricat al epopei noastre naţionale, n'a putut intra în parlamentul român unde se lefăiesc ca într'o casă de prostituţie toţi polimarizii şi dandanachii partidului liberal.

Luptătorul bucovinean Iancu Flondor şi generosul mecenate la Basarabiei Vasile Stroiescu au fost sacrificaţi de mocirla desgustătoare a politicianismului de partid — pentru ca pe trupurile lor să fi ridicaţi popeştii şi niţeştii regimurilor leit ori camuflat liberale.

Iar în parlamentul de azi, în care cinismul „*băieţorului retoric*" este considerat drept elocinţă n'a putut fi auzit cuvântul documentat şi sgudnitor al lui Nicolea Iorga.

Şi câţi alţi fruntaşi ai românismului, la glasul cărora tremurau asupritorii noştri de ieri, câţi bărbaţi cari şi-au închinat energiile unei vieţi realizării unităţii naţionale, nu sunt sistematic sortiţi ostracizării definitive de către idiotenia unui regim urgisit.

Cei importă dacă ţara se dă peste cap mâine, ce-i pasă partidului liberal dacă răul făcut neamului e un bine pentru fălcoienii lui?!!

Suntem conduşi la infinit de o ceată de primitivi — *rafinaţi prin* experienţă unica şcoală a proştilor după cum zicea cândva un filosof — suntem zilnic trupul de operaţie a unor stâlciţi sufleteşti şi nimeni parcă nu se mai revoltă..! Guvernanţii încearcă să ne administreze zilnic picuri de picuri o inerţie cadaverică ce să ne sugrume furtuna sufletului o pojghiţă de jobagă resemnare care să ne împletecească să nu mai ştim nici plânge — dar va fi cu atât mai zguduitor viforul luptei de mâine.

Bazil Gruia

Comoara lor

O flaşnetă şi un paravan...

Străşnicul partid al sfintei treimi: Ion, Ionel şi Vintilă în decursul guvernărilor lungi a câştigat o singură comoară, o singură bogăţie. Ce?...

O flaşnetă şi un paravan...

Şi în trecutul istoriei noastre politice, privirile multora se îndreptau adesea spre cea mai cochetă creatură a arenei politice româneşti — de pe atunci — spre partidul, azi fatal, partidul oligarchiei liberale. Privirile multora se îndreptau spre ei cei fardaţi cu multă dibăcie, aveau înfăţişarea cea mai seducătoare.

O mare dază de calm şi reaistenţă se recerea din partea cetăţenilor şi mai ales tinerilor neincadraţi încă atunci în partidele politice, pentru a nu se vâri în braţele acelei „femei frumoasă" pe care pe acelea vremuri o cunoşteau mai mult de pe stradă...

Dialectica acestui partid, frazeologica lor bine tichuită adormea, şi putea să seducă uşor în caz de pripeală.

Elanul admiraţiei *cu rezerve* a fost zdrobit însă în scurt timp, după cunoştinţa de stradă...

Nu a trebuit mult timp pentru ca atât oamenii maturi, cât şi tineretul ce în căutarea unei orientări politice luase poziţie de „observator" să identifice creatura din ceeace o înconjura, din aceea de ce dispunea, din comoara sa. Numai decât s'a remarcat că toată bogăţia admiraţei necunoscute — a partidului liberal — era o harababură de flaşnetă şi un paravan cârpit, abia de câţiva ani.

Noi, generaţia tânără, auzeam muzica, dar nu ne-am putut însă închipui ca originea ei să fie atât de medievală, atât de uzată şi atât de ipocrită... Şi ce-i mai mult, nu ne-am putut închipui că acei ce se căsnesc la învârtite pentru a scoate acele glasuri melodramatice, nu sunt decât nişte travestiţi, nu sunt decât persoane care se jenau de faptele lor... şi aparenţele le salvau distrând lumea cu melodia unei singure plăci: *Interesul superior al Ţării*. Această melodie o căuta flaşneta pe vremea lui Ion, pe vremea lui Ionel şi o cântă şi azi în zilele lui Vintilă.

Şi acum ca înainte cu două-trei decenii. Ţara se zvârcoleşte în mizerie, ascultând aceeaşi placă a flaşnetei liberale: *„Interesul superior al Statului"*...

Identificaţi în golicinnea urâtă au avut grijă de a se ascunde repede în dosul celuilalt mobilier vechiu — tot patrimoniu familiar — paravanul *treicolor*. De niu familiar — *paravanul tricolor*. De origine fanariotă, el nu de mult fusese în dosul acestui mobilier menit a ascunde nudităţi jenante, au *lucrat* nesupărati de ochii lumii... pe spinarea Ţării, dar flaşneta cânta... *„Interesul superior al Ţării*... iar paravanul era tricolor...

Deşi în dosul paravanului se comiteau faptele cele mai grave, nimeni nu putea să treacă peste sfântul roş, galben, albastru.

Mâna providenţială i-a scos însă cu timpul din dosul paravanului, punându-i în faţa noastră în goliciunea lor urâtă, desgustând pe cei ce-i observau.

Melodia flaşnetei nu mai prinsese, iar paravanul deveni transparent...

Ţara i-a cunoscut, i-a identificat; Ţara s'a săturat de ei... Generaţia nouă scârbită de cele întâmplate în ultimii ani ai politicei, ridică steagul pentru luptă. Cine simte cu noi, cari am scuipat în blidul cu linte ce ni-se oferea şi ni-se oferă şi cari am preferat să *lăptăm* pentru acest bun şi blând popor în loc să ne lăfăim în numele lui... venind între noi este binevăzut.

E drept, noi nu oferim nimănui muzică seducătoare... nici paravan pentru dosirea faptelor publice necuviincioase.

Cine ne are în simpatie, să ne urmeze; cărora însă le stăm în cale, n'au decât să ne răpună dacă pot.

Fiinţele — fizice — se pot stârpi fără multă greutate; ideile lor însă prin aceasta n'au decât să câştige în splendoare şi forţă.

DR. A. T. MUREŞAN.

Goarna a sunat

Precum odinioară glasul sonor de tulnec alui Horea, Cloşca şi Crişan, iar mai târziu a falnicului „Crai al munţilor", Avram Iancu, a făcut se tresară munţii, să doinească codrii de ecoul chemării la luptă contra tiraniilor streine, tot astfel răsună astăzi munţii şi câmpiile, codrii şi livezile de freamătul unui energic ecou al chemării *la luptă*.

Precum odinioară chemarea la luptă nu era produsul izolat al unor persoane, cari ar fi râvnit la mări şi onoruri deşerte, ci era emanaţiunea împunătoare a conştiinţii naţionale a poporului întreg, tot astfel chemarea la luptă de azi se manifestă ca un imperativ categoric al aceleiaşi conştiinţi naţionale, care în cerb cla-i romană nu poate suferi să fie atinsă de inconştienţa unor persoane, cari ajunse la cârma Ţării prin violenterea voinţei naţiunii, cu o indeletnicire diabolică sfidează şi ignorează o ţară întreagă.

Se află faţă în faţă un popor *intreg* şi o infimă tabără de uzurpători a areplurilor şi libertăţilor poporului. Din acest raport de forţe este uşor de prevăzut de partea cărei fi izbânda finală.

Calvarul suferinţelor nu mai poate fi îndurat căci prea tare doare.

Acest răsunet de revoltă, de nemulţumire este unanim şi general în ţara întreagă! S'au adus jertfe şi sacrificii de adevărati mucenici de către generaţii de arăndul pentru realizarea visului secular: Înfăptuirea României-Mari. Odată visul realizat, puteam crede cu drept cuvânt că nu ne va fi greu atransforma România *din mare şi în fericită*.

Şi cu toate acestea, valuri de sărăcie se revarsă dela un colţ la altul al ţării alimentând nemulţumirea provocată de criza morală. Este trist şi tragic a vedea sforţarea omului onest, cinstit şi muncitor, pentru a o face faţă nevoilor cari din zi în zi îngreunează existenţa şi cum cu toată această sforţare eroică şi onestă trebue să dea faliment. Şi aceasta fiindcă la noi a dispărut criteriul de răsplată a muncii şi onestităţii. Trăim vremuri când mijlocul de afirmare este linguşirea, lichelismul şi parazitarismul. Avem în Ardeal exemplare, de acei, cari pe vremuri în modul cel mai infam batjocoriau poporul, din care s'au născut, dar de care s'au lepădat, astfel că în urma purtării lor antinaţionale de pe vremuri ar fi meritat să fie expulzaţi din această România, pe care nici odată nu au dorit-o şi cu toate aceste azi sunt investiţi cu puteri nelimitate.

Prin această lovitură adusă demnităţii noastre de neam şi tradiţie, au dat dovadă cei ce au comis-o, că lor le lipseşte cu totul sentimentul şi mândria naţională.

Este clar deci, că dacă nu ne vom primeni moraliceşte, dacă nu vom apuca cărarea adevărata, ne vom vedea în marginea prăpăstiei inevitabile.

Naţiunea întreagă îşi dă perfect seamă de acest adevăr şi tocmai pentru aceasta prin glasul instinctului de conservare cu un singur glas strigă: *La luptă*.

Goarna a sunat bravii fii, urmaşi a semeţilor coloniştii a Romei stau gata ca sub ordinele conducătorilor lor adevărati, şi de a ultimul atac pentru extirparea rău lui din aceasta ţara.

Iar voi, cari prin inconştienţa voastră aţi provocat această luptă, nu aveţi teamă, că Românul în cavalerismul lui nu are să vă pedepsească decât cu dispreţul naţiunii întregi.

Alhor.

Epigrama

„In paroxismul ultimelor demonstraţii guvernul liberal se cramponeză la putere." *ZIARELE.*

Deşi făcu atâtea gafe,
Vintilă nu vrea să coboare.
Tu mă întrebi „de ce nu pleacă?"
— Nu pleacă, fiindcă vrea — să sboare!

KIX.

Maxima

„Forţa nu poate organiza nimic; dacă în lume nu există decât două puteri, spiritul şi sabia, în ultima instanţă sabia va fi învinsă de spirit."

Napoleon

In curând petrecerea „Chemării"

© BCUCluj

Suntem gata

DOMNULE MANIU!

In numele miilor de tineri intelectuali, ardeleni şi bănăţeni, grupaţi în jurul acestei mişcări, Vă asigurăm pe D-Voastră, care reprezentaţi adevăratele idei de unificare sufletească între toţi românii şi principiile singur salvatoare pentru consolidarea ţării şi scăparea ei dela dezastrul sigur, Vă asigurăm, că suntem gata de luptă.

Fie că ne Veţi chema la MUNCĂ FIZICĂ ca să ajutăm cu braţele noastre vânjoase să scoatem hoitul guvernului uzurpator din casa pe care cu nedrept o pângăreşte, fie că ne chemaţi la MUNCĂ INTELECTUALĂ pentru a pune în aplicare principiile morale şi de guvernare, pe care le credeţi de necesare.

Suntem gata!

Vă rugăm să ordonaţi!

„CHEMAREA"

Aspecte politice

Guvernul actual. Incompetenţa stilizată. Profanarea şi lichidarea tradiţionalei forme de manifestare a voinţei colective, regimul reprezentativ al dobitociei hrănită în politica orientală a sforilor şi a prânzului-vestigii triste (nu-i vorba de ideologie politică) ale unei mentalităţi apuse.

Nu mai înţelegem nimic!

Nu ştim dacă trăim într'un stat modern sau într'o cocină de porci.

Unii găsesc, că actuala stare de lucruri se datoreşte defectului creditar al actualei forme de organizare social-politică şi socotesc a fi găsit barca salvării într'o altă formă, (fără fond) aşa numitul stat corporativ. Nu suntem nici pentru, nici contra, ci constatăm o simplă schimbare de forme. Deocamdată să nu disperăm şi să căutăm un remediu de acreditare a actualei forme în conştiinţa colectivă. O analiză lucidă ne duce la concluzia necesităţii statului cu regim parlamentar-reprezentativ. Evenimentele generale, în politica statului român, iau proporţiile fireşti (impresia detaliului, ce ucide viziunea clară, nefiind de faţă legile perspectivei) ce le oferă orice manifestare a societăţilor organizate în stat, şi avem fără voia noastră iluzia unui sistem de politică pozitivă, în care forma de guvernământ apare ca expresie sintetică a realităţilor sociale.

Nu totdeauna perspectiva este necesară pentru aprecierea fenomenului politic, aceasta mai cu seamă când detaliul este plin de muşiţe.

Dacă privim serios microscopicele personalităţi guvernamentale (omul sfinţeşte locul) şi procedăm prin izolarea lor de măreaţa organizaţie a statului, cu regim parlamentar, atunci ne explicăm de ce statul în funcţiune ne apare miniatural în ridicol şi eliminăm cu desgust din conştiinţa noastră, toate excreţiunile sociale.

Cu un cuvânt povestea guvernului are multă asemănare cu povestea turcului.

In această stare de lucruri pornografia şi sfidarea bunului simţ apare cascadat şi impetuos.

Ca o ploaie de insecte, profitând de primăvara civilizaţiei noastre şi torturând conştiinţa colectivă au năpădit hrăpăreţ pe câmpul mănos al ţării şi în diferite forme de justificare: credit şi siguranţă internă şi externă, creaţiunea burgheziei române cu orice preţ, (formulă curentă de politică social-economică demimondenă tancretivă) protejând subsidiar ruralul răbduriu câte patru veacuri dearândul, roţăesc sdrident tot ce apucă în cale, lăsând în urma lor câmpul trist şi roşu şi un miros grozav de neplăcut. O să simtă un profund desgust cronicarul de mâine ce va avea de fixat perioada genezei burgheziei române, când şi stăreţii mănăstirilor (concepţia lui Alecu în realizare) delapidează banii mănăstirilor în loc să fure focul sacru al credinţei cereşti.

Ise zice perioada de tranziţii, caracteristică printr'o răsturnare a tablei valorilor, dar tocmai această tolerantă convingere în transformarea conştiinţei colective este cauza dezastrului nostru.

Atitudinea noastră critică nu a reuşi, decât a opera un eveniment în conştiinţa masselor populare, pasive până ieri, incipient — active astăzi, — totuş lupta noastră rămâne în ofenzivă, câtă vreme nu vom trece în planul de realizări şi'n modul cel mai drastic să utilizăm toate siringile părintelui, pentru a curăţi şi imuniza totdeodată, organismul statului de asemenea lighioane mărunte.

Statul e bolnav.

Tine-l Doamne, nu ni-l pierde.

P. T.

Presa şi Ardealul

Dela un cârd de vreme încoace presa cinstită a deschis larg coloanele sale nevoilor ample şi problemelor arzătoare ale Ardealului, câştigându-şi prin apărarea însufleţită a intereselor populaţiei de aci simpatia şi sprijinul masselor.

Ori de câte ori însă ziare de mare tiraj s'au pretat la convertiri de credinţă şi la atacuri în contra conducătorilor fireşti ai acestei provincii, reacţiunea n'a întârziat să se producă: boicotul.

Nu ne interesează mobilul deselor schimbări de confesiune, relevăm doar' faptul foarte caracteristic al repusiunii morale şi fizice colective a Ardealului faţă de presa prinsă în flagrant delict. Urmarea firească a fost scăderea tirajului a celor mai simpatizate cotidiane până la căderea în păcate.

Ziarele vândute regimurilor ticăloase, oricât de deghizată le-a fost atitudinea, au fost puse la index, în mod instinctiv şi automatic de opinia publică.

Exact aşa li se întâmplă şi ziariştilor dezertori din lagărul democraţiei cari se erijează în matadori apărători ai ticăloşeniei, de orice natură ar fi aceasta. Oricât ar vrea aceşti cameleoni să-şi fluture talentul şi elocinţa de altădată, ei nu mai reuşesc să captiveze, să emoţioneze şi să convingă, pentru că le lipseşte acel accent de sincerităţe profund simţit, le lipseşte siguranţa şi baza morală. Căci opinia publică află, mai repede de cât s'ar crede, taina convertirei lor subite şi originea fondurilor cari explică cameleonizarea.

Opinia publică din Ardeal iubeşte constanţa convingerilor şi are o oroare faţă de oamenii neisprăviţi şi neserioşi, cu aptitudini cameleoniste. Influenţa ce a exercitat-o până mai eri scrisul lor, dispare ca prin farmec la prima deviaţiune.

M.

La Făgăraş

Poporul s'a întrunit azi la Făgăraş. După cimentarea conştiinţei civice şi semnalul luptei dat în Capitala Moldovei — poporul românesc s'a adunat la Făgăraş să decidă.

SĂ DECIDĂ scadenţa din urmă ce mai acordă unui regim, provocator şi nefast.

Români! Dacă guvernul de azi nu va pleca nici după avertizarea hotărâtă ce i-aţi dat-o la Iaşi — şi o veţi repeta energic azi la Făgăraş, mâine la Cluj ori Bucureşti, fără ca nimeni să v'asculte doleanţele, fiţi gata atunci pentru INCORONAREA năzuinţelor voastre ce — aşa se vede — se va înfăptui tot la ALBA-IULIA!

„CHEMAREA"

D. Bogdan-Duică inaugurează contra-ofensiva împotriva naţional-ţărăniştilor

Ieri în cadrele Extensiunii Universitare d. rector G. B. D. a ţinut o conferinţă despre „Fiinţa şi rolul Universităţii" înfăţişând publicului rezumatul câtorva cărţi de specialitate în care şi-a strecurat însă şi câteva din „sclipitoarele idei" ale dsale.

Astfel ajungând la analiza cuvântului politică, s'a lăsat târât din nou de patima dsale care îl poartă din partid în partid, îndreptându-şi şarja de cuvinte pedestraşe împotriva naţional-ţărăniştilor, împotriva adunării dela Iaşi şi dela Făgăraş şi chiar împotriva ziarului „Curentul" al cărui director precum se ştie nu este de părerea dlor Pangrati-Duică et. comp.

D. Duică nu şi-a dat probabil seama că aceste incursiani universitare în domeniul politic pot să-i compromită cu desăvârşire renumele de om inofensiv. Şi n'a ţinut seama nici de aceea că eventual d. Pamfil Şeicaru sesizându-se de complimentul făcut ziarului său îi va căuta loc, dacă nu se poate alături de nenea Pangrati în şalvari, atunci altundeva. Deaceea înflăcărându-se a făcut critică până şi teatrului despre care spunea — d. Bănescu nu era de faţă — că merge din criză în criză.

La sfârşitul conferinţei în loc de aplauze toată lumea a zâmbit. Iar din şoaptele cari străbăteau sala dela un capăt la altul s'a închegat imediat un obiectiv portret al marelui campion al politicei culturale. Căci se spunea:

E pătimaşşş,
gelos
fanfaron,

arătaţi-i un punct fix şi va mişca partidul naţional-ţărănesc din loc.

I s'au mulat creerii.

In conferinţa dsale, vigurosul atlet G. B. D. a spus că deşi a umblat mult n'a întâlnit în cuprinsul României nici un geniu.

Oare să nu se fi privit d. Duică nicicând în viaţa sa în oglindă?

Sept. Sever

De ce nu crezi?

De ce nu crezi, că din 1920 liberalii duc ţara pe gârlă? că grecoteii s'au romanisat, ţiganii şi-au părăsit legea — că miniştri sunt aceeaşi, — că guvernul e pe Dumă? Voturile că se fură, cu banii statului se operează; de ce nu crezi că tinichigiul poate ajunge inginer, sergent-major—administrator, iar cel cu şcoli primare: taxator, cu cinci clase liceale: director de exploatare şi că Ardealul nu se civilizează?

Cum să nu crezi că orice început prost n'are sfârşit bun? că jandarm s'ajunge prefect, oonaşul: magistrat, iar la Monitor un Fălcoianu? Slujbaş să excrocheze şi cu paşaport român în Budapesta să se plimbe? şi de ce n'ai crede că ordinele superiorilor nu se execută? şi că legea fiecare-o interpretează... iar la oficii abia se lucrează?

Creditele nu se majorează, că două miliarde s'au promis şi nimic nu s'a ales? că CFR a primit 400.000.000 şi că-şi va plăti datoriile. Dar nici aste să nu le credeţi!

De ce să nu crezi? Doamne! că la alegeri şi morţii 'nvie, că la ţara asta şi ei pun osul? de ce n'ar merge aşa cum merge? Chiar de nu credeţi toate aceste — dar să ţinem una cu toţii: JOS CU CEI DELA PUTERE!

SCH.

Cerem Guvern Maniu

In faţa mizeriei fără seamăn, în care set zbate populaţia acestei ţări, prin nimic vinovată de situaţia deplorabilă a tuturor claselor producătoare; în faţa indignării cu greu reţinută de glasul conştiinţei fiecărui individ, ca să nu izbucnească în forme violente şi cu urmări funeste: cerem guvern Maniu!

In faţa dezastrului ce s'ar putea deslănţui prin strângerea şuruburilor peste limita critică, în aceste momente istorice, înainte de a se pune în aplicare rezistenţa cetăţenească, cerem demisia guvernului uzurpator şi încredinţarea frânelor statului dlui Maniu, singurul canalizator posibil a imenselor nemulţumiri.

Cerem guvern Maniu, pentru că acesta reprezintă aspiraţiunile masselor populare şi ale adevăraţilor patrioţi.

Cerem guvern Maniu, pentru ca acest bărbat de stat cu un trecut atât de strălucit şi de o atitudine atât de superbă, aproape epică, să consolideze unirea sufletească şi să normalizeze viaţa de stat, organizând în acelaşi timp conştiinţa cetăţenească.

Cerem guvern Maniu pentru ca în sfârşit să se introducă şi în România adevărata democraţie şi viaţă parlamentară.

Cerem guvern Maniu pentru ca toate talentele şi forţele sănătoase ale acestei naţiuni să fie utilizate prin liberă concurenţă.

Cerem guvern Maniu pentru ca fălcoienismul să fie ras din viaţa administrativă a acestui stat.

Cerem guvern Maniu pentru întronarea legalităţii.

Cerem guvern Maniu pentru că reprezintă voinţa naţională.

Cerem guvern Maniu înainte de a se da ultimul asalt!

Aviz!

Inscrierile noui în Chemarea se vor publica în curând.

La numeroasele întrebări, cari ni-se adresează din Cluj şi din provincie, facem cunoscut că nouile inscrieri în „Chemarea" se primesc la dl Dr. Emil Pop Cluj, Calea Regele Ferdinand 38 sau la redacţia ziarului.

AVIZ! Rugăm foarte mult pe toţi colaboratorii „Chemării" să trimită manuscisele cel mai târziu până Miercurea, secretariatului de redacţie din Str. Reg. Maria 11 (Ziarul „Patria").

Totodată rugăm pe domnii colaboratori să-şi scrie manuscrisele citeţ şi pe o singură pagină, căci astfel nu garantăm publicarea articolelor.

REDACŢIA.

Cetiţi Chemarea

Tipografia „Lapkiadó" S. A. Cluj. Redactor responsabil: Dr. EMIL POP.

© BCUCluj